

О. Ю. Васильченко

аспірант кафедри парламентаризму та політичного менеджменту
Національної академії державного управління при Президентові України

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ МІСЦЕВОГО НАРОДНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА В УКРАЇНІ

В статті здійснений аналіз проблем становлення та функціонування інституту народного представництва в системі місцевого самоврядування в Україні. Зроблений висновок про те, що перспективи реформування системи місцевої представницької влади в Україні суттєво ускладнюються відсутністю сучасного, відповідаючого потребам конституційно-правового розвитку держави законодавства. Сформульовано низку конкретних пропозицій, спрямованих на вдосконалення системи місцевого рівня влади.

Ключові слова: *народне представництво, представницька влада, орган представництва, громадянське суспільство, місцеве самоврядування.*

Постановка проблеми. Дослідження реформаційного аспекту розвитку місцевого самоврядування в сучасній Україні є дуже актуальним. Сьогодні не лише в науці, а й на різних рівнях політичної організації суспільства визнається необхідність реформи місцевого самоврядування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Серед вчених, які досліджували проблеми функціонування представницьких органів місцевого самоврядування, слід назвати М. О. Баймуратова, О. В. Батанова, В. І. Борденюка, О. М. Бориславську, О. В. Зайчука, М. М. Іваника, А. М. Колодія, В. В. Копейчикова, М. І. Корнієнка, В. В. Кравченка, О. Є. Кутафіна, В. Ф. Погорілка, Ю. М. Тодику, О. Ф. Фрицького. Окремі методологічні проблеми розбудови системи місцевого самоврядування розглядаються в працях О. В. Бойко-Бойчука, В. М. Вакуленка, М. М. Клепацького, І. В. Козюри, В. С. Куйбіди, О. Ю. Лебединської, В. П. Рубцова, О. І. Сушинського, В. П. Удовиченка, Ю. П. Шарова та ін. Безперечно, сучасні фахівці галузі державного управління та місцевого самоврядування зробили значний внесок в осмислення нагальних проблем місцевого самоврядування та дослідження шляхів їх вирішення. Проте, варто зауважити, що більшість робіт, присвячених місцевому самоврядуванню, носить прикладний чи, у кращому випадку, концептуальний характер. Власні загальні уявлення про нього дослідники намагаються, як правило, аргументувати недостатньо систематизованим матеріалом, не заглиблюючись у суть і зміст самого явища. На сучасному етапі особливо гостро відчувається

потреба в розробці належного наукового підґрунтя для успішного проведення муніципальної реформи в Україні. Це вимагає, насамперед, звернення до аналізу питань розвитку системи місцевого самоврядування, гарантій його функціонування, визначення напрямів удосконалення вітчизняного законодавства.

Формулювання цілей статті. В цій статті, на підставі комплексного та системного аналізу, спираючись на існуючі дослідження місцевого народного представництва в Україні, виявляються практичні проблеми функціонування даного інституту, розробляються шляхи їх вирішення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасна система місцевого самоврядування в Україні, яка за своєю суттю має бути формою поєднання безпосередньої та представницької демократії, характеризується нагальною потребою суттєвих змін. Активізація суспільно-політичних процесів упродовж декількох останніх років вказує на необхідність реформування місцевого самоврядування в Україні, підвищення ролі його представницьких органів, як найбільш дієвого виразника волі жителів територіальної громади.

Усвідомлення актуальності реформи місцевого самоврядування поширене на найвищому державному рівні. Політичні сили на ідейно-доктринальному рівні проголошують необхідність її проведення, тому що в сучасних умовах її політичне значення пов'язане з основними завданнями розвитку суспільства та держави.

На даний час в Україні в усіх сферах життєдіяльності суспільства відбуваються процеси

реформування, але в сфері місцевого самоврядування вони відрізняються непослідовністю, тривалістю та невизначеністю кінцевого результату. Основними проблемами є висока централізація управлінського процесу, низьке представництво територіальних громад на загальнонаціональному рівні, перетин функцій локального та загальнонаціонального управління [11, с. 6].

Пошук оптимальної моделі самоврядування в Україні відбувається надто повільно. Перепоною на шляху побудови цілісної концепції місцевого самоврядування є такі об'єктивні та суб'єктивні фактори: недосконалість вітчизняної теорії в даній сфері, якій бракує стратегічності, системності, обґрунтованості, методологічного забезпечення; невизначеність законодавчого поля, яке гарантувало б організаційну, правову та матеріально-фінансову самостійність місцевого самоврядування; необізнаність населення територіальних громад з методикою вирішення місцевих справ, реальними механізмами його участі в прийнятті управлінських рішень на місцевому рівні; невідповідність між задекларованими конституційними нормами та реальним станом речей, коли глибинна трансформація самоврядного інституту не супроводжується адекватними змінами моделей і методів управління; незбалансованість повноважень центру і місцевих органів при перевазі адміністративно-командних методів управління; непрозорість у частині розподілу матеріально-фінансових ресурсів територіальних громад; слабкість муніципальної діяльності та повільність впровадження власного історичного досвіду та зарубіжних здобутків [8, с. 124].

Розвиток місцевого самоврядування в Україні стримується чинниками економічного, політичного, правового та психологічного характеру: відсутністю реального суб'єкта місцевого самоврядування – територіальної громади, яка володіла б необхідними матеріально-фінансовими ресурсами, мала належні внутрішні джерела формування доходної частини місцевого бюджету; недостатністю правового забезпечення значного масиву питань організації та функціонування місцевого самоврядування; відсутністю нових механізмів взаємовідносин органів місцевого самоврядування з територіальною громадою та її підрозділами, громадськими організаціями, підприємствами, установами та організаціями різних форм власності; недостатнім рівнем саморегуляції територіальної громади тощо.

Зменшити вплив негативних чинників на розвиток місцевого самоврядування можна шляхом реалізації програм, спрямованих на налагодження взаємодії та співпраці на засадах рівноправності між різними елементами системи місцевого самоврядування, муніципальним, приватним і громадським секторами, органами і посадовими особами місцевого самоврядування та громадськими організаціями, об'єднаннями підприємців, ініціативними групами членів територіальної громади, що формуються з метою залучення громадян до безпосередньої участі у виконанні функцій місцевого самоврядування [1, с. 47, 49].

Пріоритетами в покращанні ефективності муніципальної політики також є: подальше підвищення рівня і якості місцевого народного представництва (оптимізація чисельного складу представницьких органів, підвищення вимог до осіб, які претендують на посаду місцевого депутата, надання дієвості інституту відкликання); створення умов для обов'язкового виявлення думки населення в процесі вирішення тих питань, що належать до повноважень органів місцевого самоврядування, які стосуються життєво важливих інтересів місцевого співтовариства; стимулювання створення широкого кола консультативно-дорадчих органів за функціонально-галузевою, територіальною, соціальною ознаками; зміцнення інституту муніципального контролю, який дозволяє не лише виявляти відхилення від заявлених цілей муніципальної діяльності, але й надавати професійні коригуючі рекомендації відносно проведення муніципальної політики [3].

З метою підвищення ефективності громадського контролю за діяльністю органів (та посадових осіб) місцевого самоврядування доцільно вжити такі заходи: запровадити в практику місцевого самоврядування в Україні інститут місцевих уповноважених з прав людини (місцевих та регіональних омбудсменів) (відповідно до положень Резолюції Ради Європи № 80 (1999) та Рекомендації Конгресу місцевих і регіональних влад Ради Європи № 61 (1999)); ввести та поширити на місцевому рівні практику громадських експертиз проектів та нормативних актів, ухвалених органами місцевого самоврядування; створити експертну мережу громадських організацій, органів самоорганізації населення тощо; залучати місцеві та регіональні галузеві ради підприємців до встановлення громадського контролю за дотриманням органами місцево-

го самоврядування принципів регуляторної політики під час прийняття дозвільних документів і регулювання господарської діяльності на місцевому рівні; активно використовувати новітні форми та методи взаємодії органів місцевого самоврядування з громадськими об'єднаннями (громадськими радами, палатами молодіжних радників тощо) [10, с. 49–50].

Подальше вдосконалення нормативної бази діяльності місцевого самоврядування щодо реалізації соціального потенціалу сприятиме розвитку інституту меншості, лобювання, формуванню ініціатив, втіленню соціальних проєктів, проведенню громадських слухань з використанням інформаційних технологій.

Дискусійним і політично гострим є питання про сутність і формування місцевих рад як представницьких органів. Відсутність в чинному законодавстві підходу до представницьких органів місцевого самоврядування як системи, зокрема, щодо визначення її елементів та рівнів, спричиняє виникнення проблемних питань стосовно їх статусу, класифікації та координації дій [7, с. 81].

Одним з найголовніших завдань вирішення організаційно-правової проблеми місцевого самоврядування є вдосконалення законодавства України, а саме: внесення змін і доповнень до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Закону України «Про місцеві державні адміністрації», Закону України «Про органи самоорганізації населення», Закону України «Про статус депутатів місцевих рад», Закону України «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів», бюджетного та податкового законодавства з метою розширення можливостей формування власної бази місцевих бюджетів розвитку, інших законодавчих актів у сфері земельних, господарських, цивільних відносин, охорони навколишнього середовища та інших важливих питань життєдіяльності громад [9]; прийняття окремих законів «Про обласні, міські, сільські (селищні) ради», «Про територіальні громади», «Про статус сільських (селищних), міських голів», «Про добровільні об'єднання органів місцевого самоврядування» [4, с. 147].

Пропонується посилити організаційні механізми діяльності представницьких органів місцевого самоврядування, розробляючи вмотивовані показники, та реалізацію принципу самостійності в межах повноважень, визначених законодав-

ством, шляхом більш ретельної регламентації актів локальної нормотворчості [7, с. 82].

Активізація локальної нормотворчості відповідає самій природі місцевого самоврядування і сприятиме зміцненню його правової, організаційної та фінансової автономності. Вона дозволить конкретизувати загальні конституційні та законодавчі положення стосовно окремих територіальних громад з урахуванням місцевих традицій і особливостей та ліквідувати (хоча б частково) численні прогалини в сучасній правовій регламентації питань місцевого самоврядування [1, с. 51].

Збереження диспропорційності та архаїзму радянської системи адміністративно-територіального устрою, як основи існування нераціональної територіальної організації влади (відсутність цілісної території адміністративно-територіальної одиниці базового рівня, перебування територіальної громади села, селища, міста у складі іншої територіальної громади або на території іншої адміністративно-територіальної одиниці, територіальної громади району в місті), призводять до конфлікту компетенції, як між органами місцевого самоврядування, так і між органами місцевого самоврядування та місцевими органами виконавчої влади, а відтак до неналежного рівня організації регіональної та місцевої влади, малоефективного управління суспільним розвитком на відповідній території [5].

Розмежування предметів відання між державними органами (органами виконавчої влади) та органами місцевого самоврядування за горизонталлю та вертикаллю, чітко визначення їх функціонального призначення дозволить кожній із цих ланок повноцінно реалізовувати свої повноваження, використовувати необхідні, конкретно визначені форми і методи діяльності, забезпечить структурування органів з урахуванням особливостей об'єктів управління [4, с. 76].

На різних рівнях державної ієрархії і в науці порушується питання про необхідність перегляду розподілу повноважень органів місцевого самоврядування та місцевих державних адміністрацій з урахуванням місцевих та державних інтересів, а також за галузевою ознакою. Порівняння повноважень цих двох інституцій показує, що більшість із них мають суміжний характер, – в одній галузі суспільного життя, але з різними предметами відання. Для вирішення цього питання, з одного боку, потрібне більш чітке законодавче розмежування об'єктів управління, а з другого – використання інших виро-

блених практикою засобів розподілу функцій і повноважень між органами влади на місцях, децентралізації державної влади. Перспективним слід визнати спосіб укладення договорів та угод щодо спільної діяльності у відповідних галузях управління, конкретизуючи в цих актах взаємні права та обов'язки [4, с. 128].

Чіткого законодавчого розмежування сфер компетенції органів виконавчої влади і місцевого самоврядування та неухильного дотримання його на практиці можливо досягти шляхом створення системи належних правових гарантій місцевого самоврядування, що включає розвиток адміністративної юстиції в Україні [1, с. 46].

З метою вдосконалення формування та функціонування представницьких органів місцевого самоврядування можна запропонувати: на рівні районних та обласних рад запровадити інститут виконавчих органів місцевого самоврядування та інститут голови виконавчих органів місцевого самоврядування; розмежувати завдання та повноваження суб'єктів місцевого управління, чітка легітимація яких уможливила б уникнення компетенційних спорів, конфліктів між органами державної влади та місцевого самоврядування на різних адміністративно-територіальних рівнях; внести зміни до профільного закону про вибори щодо кореляції загального складу місцевих рад від кількості жителів територіальних громад, а районних у містах, районних та обласних – від кількості жителів відповідної адміністративно-територіальної одиниці [7, с. 83].

Реформування місцевого самоврядування потребує покращання та оптимізації структур виконавчих апаратів рад, особливо найнижчої ланки – сільських [9].

Делегування, як демократичний засіб перерозподілу повноважень між органами державної влади, ними та органами місцевого самоврядування, є досить поширеним явищем у державно-правовій практиці і має значні переваги: зменшення перевантаження центру, сприяння розвитку місцевої ініціативи, оперативність в управлінні. Проте на даний час нечіткими є положення законодавства щодо делегування повноважень місцевим державним адміністраціям відповідними радами, оскільки останні мають розширений перелік власних повноважень і повноважень, які вони можуть делегувати адміністраціям, та значні контрольні повноваження щодо голів відповідних державних адміністрацій. В умовах відсутності чіткої законодавчої регламентації процедури делегування, а також

строків і форм контролю за здійсненням делегованих повноважень можливість протистояння на регіональному рівні між вказаними органами підвищується. Делегування радами повноважень місцевим державним адміністраціям має супроводжуватись передачею фінансових, матеріально-технічних й інших ресурсів, необхідних для їх здійснення [4, с. 110–111].

В умовах розвитку місцевого самоврядування в Україні необхідно реорганізувати систему виконавчих органів місцевих рад. Доцільно було б ліквідувати в місцевих радах виконавчі комітети, перерозподілити їх загальні управлінські функції між радою та відповідним головою, а функції з безпосереднього управління – між головою й управліннями, відділами й іншими виконавчими органами. Це надасть організаційній структурі місцевої ради класичної лінійно-функціональної будови. Крім того, оскільки сільський, селищний, міський голова є суб'єктом конституційно-правової відповідальності перед відповідною територіальною громадою, а виконавчі комітети не несуть такої відповідальності безпосередньо перед громадою, то вплив останньої на організацію роботи виконавчих органів значно посилиться [4, с. 128].

Варто вказати, що, враховуючи сучасні тенденції демократизації суспільних процесів, децентралізації та деконцентрації владних повноважень, реформування потребує не лише система місцевих органів виконавчої влади, а й напрями та форми їх діяльності на основі мінімізації державного втручання в управління на місцевому рівні.

Законодавець недостатньо уваги приділяє питанням змісту й форми підвітності органів і посадових осіб місцевого самоврядування. Реалізація інституту підвітності, виходячи з норм законодавчих актів, мала б полягати в чіткому розмежуванні, класифікації звітів: звіти міських голів про свою роботу перед територіальною громадою (не рідше одного разу на рік); звіти міських голів про роботу виконавчих органів (у будь-який визначений радою термін); звіти депутатів (депутатських фракцій) перед виборцями (не рідше одного разу на рік); звіти виконавчих органів перед територіальною громадою, а також щорічні звіти міських голів про здійснення державної регуляторної політики виконавчими органами ради [6, с. 50].

Однією з об'єктивних причин низької дієвості системи місцевого самоврядування є відсутність надійної економічної бази його функ-

ціонування, а саме: невирішеність проблеми джерел надходжень фінансових ресурсів для розвитку територіальних громад та слабка власна податкова база місцевих бюджетів; недосконалість міжбюджетних відносин; недостатня зорієнтованість фінансової політики держави на місцевий розвиток, традиційне домінування «патерналізму» щодо територіальних громад; відсутність чіткого правового визначення статусу об'єктів комунальної власності та спільної власності територіальних громад як вагомої складової матеріальної основи дієздатності місцевого самоврядування тощо [10, с. 44]. Прийняття законів «Про муніципальний фінансовий контроль», «Про комунальну власність», «Про комунальний кредит і цінні папери» позитивно вплине на функціонування місцевого самоврядування на рівні сіл, селищ та міст, посилить контроль за цільовим та ефективним витрачанням бюджетних коштів.

Нагальним є дослідження такої маловивченої проблеми, як вплив на процес реформування місцевого самоврядування політичних інститутів. Сфера такого впливу включає чотири площини. Першою є сфера адміністративно-територіальної реформи, другою – інформаційно-технологічного забезпечення, підвищення ефективності функціонування органів місцевого управління, третьою – залучення громадських установ та активізація участі членів територіальних громад, четвертою – балансування зусиль з реформування та інтересів місцевих бізнес-еліт. В усіх чотирьох площинах вплив політичних інститутів сучасної України є вирішальним.

Пріоритетними завданнями з нейтралізації негативного впливу політичних суб'єктів та інститутів на процеси реформування місцевого самоврядування в Україні є: збільшення повноважень органів місцевого самоврядування; розвиток управлінських функцій місцевих громад; подолання централізаторської тенденції впливу державної бюрократії; оптимізація чисельності місцевих громад та їх економічного потенціалу, надання їм більшої бюджетної свободи; створення незалежних демократичних громадських рухів на місцевому рівні; демократизація місцевих політичних режимів. Всі ці завдання мають бути виконані комплексно й синхронно. Кінцевим результатом процесу реформування місцевого самоврядування в Україні повинно бути набуття місцевими громадами політичної суб'єктності на рівні європейських місцевих гро-

мад, а також відповідної ним гнучкості та інноваційності.

Практика реформування системи місцевого самоврядування в Україні отримує істотний імпульс для вдосконалення через запозичення досвіду країн ЄС. Модернізація місцевого управління в державах-членах ЄС-сусідах України відбувалася через зменшення ролі державних органів (як центральних, так і регіональних), а також через перехід від бюрократичної моделі управління до менеджеріально-проектної. Формування єдиної європейської моделі місцевого управління та взаємодії територіальних громад з політичними інститутами стало основою для розширення горизонтальної співпраці між населеними пунктами та регіонами [11, с. 11, 13–14].

Проте аналіз існуючої в Україні моделі місцевого самоврядування дає підстави зробити висновок, що вона не відповідає принципам та стандартам Європейської хартії місцевого самоврядування від 15 жовтня 1985 р., зокрема: 1) суперечить положенням Хартії щодо віднесення до суб'єкта права на місцеве самоврядування всіх рівнів місцевих влад, оскільки передбачає визнання права на місцеве самоврядування лише за їх низовим рівнем (село, селище, місто); 2) в законодавстві України не визначені територіальні межі юрисдикції громади; 3) при закріпленні компетенції місцевого самоврядування недотриманий принцип субсидіарності. Зокрема, значна частина повноважень місцевого самоврядування отримала статус делегованих, а характер розподілу повноважень між органами місцевого самоврядування та місцевими органами виконавчої влади призвів до виникнення конкуренції компетенцій [2, с. 186].

Таким чином, з метою розвитку місцевого самоврядування в Україні та проведення дієвих структурних реформ щодо його підтримки необхідне конституційне закріплення юрисдикції органів місцевого самоврядування, в тому числі: визначення територіальної основи місцевого самоврядування, сприяння запровадженню принципів його повсюдності та субсидіарності; чітке розмежування повноважень органів місцевого самоврядування та місцевих державних адміністрацій; забезпечення повноважень органів місцевого самоврядування належними фінансовими ресурсами; розбудова місцевого самоврядування в Україні з урахуванням європейського бачення єдності системи публічної адміністрації та охоплення всіх учасників процесу публічного управління з урахуванням

критерію налагодження ефективної системи надання населенню якісних публічних послуг; активне залучення до діяльності публічної влади на місцях, місцевого самоврядування всіх груп та інституцій населення (жителів громад, неурядових, громадських організацій, представників підприємницьких структур тощо) [10, с. 47].

Створення та зміцнення територіальних, матеріально-фінансових та правових основ організації та діяльності органів місцевого самоврядування, належний розподіл повноважень між ними дозволить запровадити в Україні реальне демократичне місцеве самоврядування, здатне успішно вирішувати соціально-економічні питання на місцях, що буде сприяти також і успішному вирішенню проблем формування державності в Україні [4, с. 99].

Висновки. Отже, в умовах необхідності реформування всієї системи місцевого самоврядування важливі зваженість і врахування всіх заходів реформи, моделювання ситуації в регіонах внаслідок її запровадження, комплексність та синхронність зміни всіх елементів системи територіальної влади і поетапність проведення реформи.

Муніципальні перетворення в Україні потрібно об'єднати, адаптувати та гармонізувати з іншими структурними складовими процесу реформування українського суспільства, органічно поєднуючи їх з реформами (політичною, економічною, конституційною, адміністративною, судовою, податковою, земельною, житловою тощо), що почались у державі.

Список використаної літератури:

1. Біленчук П. Д. Місцеве самоврядування в Україні (муніципальне право) : навч. посіб. / П. Д. Біленчук, В. В. Кравченко, М. В. Підмогильний. – К. : Атіка, 2000. – 304 с.
2. Бойко Ю. Є. Реформування місцевого самоврядування в Україні в контексті європейської інтеграції: теоретичні та прагматичні питання / Ю. Є. Бойко // Держава і право: Збірник наукових праць. Юридичні і політичні науки. – К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2010. – Вип. 49. – С. 182–188.
3. Джагарян А. А. Российское местное самоуправление в системе социальной государственности: постановка проблемы [Электронный ресурс] / А. А. Джагарян // Наука и образование: хозяйство и экономика; предпринимательство; право и управление. – 2011. – Янв. – Режим доступа : http://www.journal-nio.com/index.php?option=com_content&view=article&id=270&Itemid=82.
4. Конституційно-правові засади становлення української державності / В. Я. Тацій, Ю. М. Тодика, О. Г. Данильян [та ін.] ; за заг. ред. В. Я. Тація, Ю. М. Тодики. – Х. : Право, 2003. – 328 с.
5. Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні [Електронний ресурс] // Народний контроль. – Режим доступу : <http://grkcontrol.org/main/118-konceptsiya-reformuvannya-mscevogosamovryaduvannya-ta-teritorialnoyi-organzaciyivladi-v-ukrayin.html>.
6. Лабенська Л. Л. Проблемні питання виконання повноважень депутата місцевої ради в роботі з виборцями / Л. Л. Лабенська, А. А. Бабоян // Право і суспільство. – 2010. – № 4. – С. 48–54.
7. Лазор А. О. Формування та функціонування представницьких органів місцевого самоврядування: українська практика та світовий досвід / А. О. Лазор // Державне управління та місцеве самоврядування : тези XI Міжнар. наук. конгр., 24 берез. 2011 р. – Х. : Вид-во ХарРІНАДУ «Магістр», 2011. – С. 81–83.
8. Личко Т. М. Використання міжнародного досвіду в організації місцевого самоврядування незалежної України / Т. М. Личко // Наукові праці. – Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. Петра Могили, 2006. – Т. 54. – Вип. 41. Політичні науки. – С. 122–127.
9. Місцеве самоврядування в Україні [Електронний ресурс] // Государство для общества. – Режим доступу : <http://www.govforc.com/index.php?id=209>.
10. Місцеве самоврядування в Україні: стан та перспективи розвитку. Аналітична доповідь. – К. : НІСД, 2009. – 62 с.
11. Рибалка С. В. Політико-інституційні чинники реформування системи місцевого самоврядування в сучасній Україні : автореф. дис. на здоб. наук. ступеня канд. політ. наук : спец. 23.00.02 «Політичні інститути та процеси» / С. В. Рибалка. – Д., 2010. – 18 с.

Васильченко О. Ю. Проблемы и перспективы совершенствования системы местного народного представительства в Украине

В статье осуществлен анализ проблем становления и функционирования института народного представительства в системе местного самоуправления в Украине. Сделан вывод о том, что перспективы реформирования системы местной представительной власти в Украине существенно усложняются отсутствием современного, отвечающего потребностям конституционно-правового развития государства законодательства.

Сформулирован ряд конкретных предложений, направленных на совершенствование системы местного уровня власти.

Ключевые слова: *народное представительство, представительная власть, орган представительства, гражданское общество, местное самоуправление.*

Vasylchenko O. Yu. Problems and prospects of improving the system of local people's representation in Ukraine

The article analyzes the problems of formation and functioning of the institution of people's representation in the system of local self-government in Ukraine. It is concluded that the prospects for reforming the system of local representative government in Ukraine are significantly complicated by the lack of modern legislation that meets the requirements of constitutional and legal development of the state. A number of concrete proposals aimed at improving the system of the local level of power are formulated.

Key words: *people's representation, representative power, representative body, civil society, local self-government.*